

Z m a j.

(Narodna pripovedka.)

Bilo je lepega poletnega dné. Vsi domači so se odpravili z doma na polje ter pustili domá le mene in starega očeta, meni in hiši za váruha. V hiši nama ni bilo ostati; podala sva se torej na vrt, ki se je razprostiral okolo hiše, ondù sva sedla na klopico, ki je stala pod košato lipo. — Ded je bil globoko zamišljen. Bajè se je spomnil zrši mene ónih srečnih dni, ko je živel še kot ptica v zraku, brez vseh skrbi, neznajoč za posvetne nadloge, spomnil se je — mladih let. — — Iz te globoke zamišljenosti pa sem ga vzdramil jaz, govoreč mu: „Dedek, prosim vas, povejte mi kaj o zmaji pri starem mlinu.“ Nekako resno me je zavrnil, rekoč: „O radovedna mladost, nikdar ni sita pripovedek!“ — Pa — kaj bodem pravil — ded je uslišal mojo prošnjo in dejal: „Ko sem bil jaz še mlad, hotel sem tudi vse vedeti in znati. Bodi tedaj, povem ti pripovedko. Poslušaj me pazno:

Na severo-zapadu od tod, prav ondù, kjer vidiš sedaj samo goščavo, razprostiralo se je nekdam na obeh straneh vodice „Bele“ ravno in dokaj rodovito polje. — Prebivalec je dajalo dolgo časa obilo pridelkov. Neke jeseni pa je voda nenadoma izstopila in polje je bilo podobno jezeru. Ubogim kmetovalcem je bilo polje opustošeno, pridelki poplavljeni in vsa njihova nada je splavala po vodi. Tekom zime pa voda kljubu obilemu deževji vendar ni izstopila. To je bilo uzrok, da so prebivalci prihodnje spomladi zopet začeli polje obdelovati. Preteklo je poletje, prišla je jesen in . . . kmete je zadela ista nezgoda. Voda je zopet narastla in poplavela vse polje. Mnogo je bilo zdihovalja in tugovalja ubogih kmetov. Od tega časa pa kmetje nič več ne obdelujejo te zemlje. Jelo je ondù trnje rasti in v nekoliko letih je bila na onem kraju velika goščava. In prav od ónega časa nahaja se mej ljudstvom govorica, da v izviru reke „Bele“ pri starem mlinu prebiva hudobni zmaj, ki je ubogim kmetom toliko hudega napravil.“

Tako je končal ded svoje pripovedovanje. Videlo se mu je, da ga je beseda močno utrudila. Pa saj ni čuda, saj je vže marsikaj prestal, seveda več hudega nego dobrega, kajti dóba njegovega življenja je štela petinsedemdeset let. —m—.

Kratke basni.

(Iz ruskega preložil J. Barlè.)

I.

Pokavsala sta se dva mlada petelina. Jeden je premagal drugega. Premagani petelinčič skril se je žalosten pod pôd, a ponosni zmagalec je zletel vesel na streho in zakikirikal na ves glas: Kikiriki! Najednoč se pokaže jastreb, po-grabi petelinčka in si ga odnese za južino.

II.

Na visokej, strmej pečini je stala koza. K njej pride volk in jej reče: „Pojdi semkaj doli, kozica, pokažem ti livado, na katerej raste kaj lepa, sóčna trava.“ „Hvala ti lepa!“ odgovori koza volku, „ti to govoriš, ker si sam lačen!“

